

Arrest

nr. 81 562 van 23 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VROMBAUT, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 19 oktober 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie werd deze aanvraag op 12 januari 2012 onontvankelijk verklaard, met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 26.09.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Hoewel de op het standaard medisch getuigschrift vermelde pathologie als ernstig beschouwd zou kunnen worden, wordt in het standaard medisch getuigschrift niet verder verduidelijkt in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt en wordt aldus geen uitspraak gedaan omtrent de graad van ernst. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van artikel 9 ter Vreemdelingenwet. Schending van de materiële motiveringsverplichting. Machtoverschrijding. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het standaard medisch getuigschrift niet zou voldoen aan artikel 9ter, § 1 Vreemdelingenwet. Artikel 9ter §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet schrijft inderdaad voor dat het medisch getuigschrift de graad, de ernst en de noodzakelijke behandeling van de ziekte moet vermelden. Ter zake kan verwezen worden naar de tekst van artikel 9ter Vreemdelingenwet (...). Nergens in artikel 9ter staat voorgeschreven dat de vermelding van deze 3 gegevens op straffe van onontvankelijkheid is voorgeschreven zoals voorgehouden in de tekst van de bestreden beslissing. De verwerende partij voegt op deze wijze beperkende voorwaarden aan de tekst van artikel 9ter toe die nooit door de wetgever gewild zijn. Aangezien de verwerende partij dus oneigenlijk misbruik maakt van haar discretionaire bevoegdheid ter zake en een nieuwe beperkende voorwaarde toevoegt aan de tekst van artikel 9ter Vreemdelingenwet, bezondigt zij zich aan machtoverschrijding. Op dezelfde manier schendt zij de tekst van artikel 9ter Vreemdelingenwet evenals de materiële motiveringsverplichting aangezien bedenkingen over de ernst van de ziekte geen in rechte aanvaardbaar materieel motief is om tot beslissingen te komen nopens de onontvankelijkheid van de aanvraag. Elk oordeel over de medische gegevens kan slechts plaatsvinden in de beoordeling van de gegrondheid, beoordeling die slecht in tweede instantie plaatsvindt en dient uitgevoerd te worden door een arts. Ter zake kan verwezen worden naar het arrest nr. 25.895 van Uw Raad d.d. 10 april 2009 waarin besloten werd dat het niet aan een ambtenaar van de verwerende partij is om te oordelen of er sprake is van nieuwe medische elementen in de nieuwe 9ter aanvraag. De inhoud van het medisch attest moet beoordeeld worden door de ambtenaar-geneesheer. Indien Uw Raad zou oordelen dat het de verwerende partij wel toekomt om in de onontvankelijkheidsfase medische elementen te laten beoordelen door een ambtenaar die geen geneesheer is (cf. RVV arrest) dan stelt de verzoekende partij zich, uiteraard in subsidiaire orde, op het standpunt dat uit het gevoegde medische certificaat afdoende de aard, de graad en de ernst van de ziekte kunnen afgeleid worden. Dat de verzoekende partij lijdt aan een ernstige chronische ziekte nl. Hypertensie waarbij er een risico is op hersenbloeding, CVA of hartinfarct. De arts bevestigde eveneens dat mits behandeling haar situatie gunstig kan zijn en opvolging vereist is. Dat de arts op deze wijze de ernst heeft benadrukt en het feit dat de ziekte kan

leiden tot hersenbloeding, CVA of hartinfarct. Ook in deze zin strijdt de thans bestreden beslissing met de materiële motiveringsplicht uit het gevoegde medisch attest blijkt immers wel de ernst van de ingeroepen ziekte: deze is dramatisch ernstig. Indien het medisch attest in zijn geheel wordt geraadpleegd, kan wel degelijk gesteld worden dat er wél uitspraak gedaan omtrent de graad van ernst van de ziekte. Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet aanwezig zijn van de nodige medische gegevens. In dit geval kan dus besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij het medisch attest met de nodige zorg en aandacht had nagelezen. In het bijgevoegde attest werd dus WEL degelijk de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeld. Dit getuigt zonder enige twijfel van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten het medisch attest grondig te analyseren, maar slechts heel oppervlakkig heeft bekeken, hetgeen tevens heeft bijgedragen tot de conclusie dat de ernst van de aandoening niet zou genoteerd zijn. Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van haar aanvraag in toepassing van artikel 9ter Vw. Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden. Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen. Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde aanvraag 9ter, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ. Dat immers de weigering tot regularisatie op basis van medische gronden en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven. Dat zelfs in de beslissing tot regularisatie wordt vermeld; Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het bijlage 13 van KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen (BS 27 oktober 1981) zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008) aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem het bevel gegeven wordt om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen na kennisgeving. Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld. Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.”

2.2. Artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet luidt:

“Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”

Artikel 9ter, 3° van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.”

Hieruit volgt dat het vermelden van de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling is voorgeschreven op straffe van onontvankelijkheid. Eenvoudige lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet volstaat en in de motieven van de bestreden beslissing wordt duidelijk verwezen naar de toepasselijke wettelijke bepalingen.

Verzoeker kan niet gevolgd worden in het betoog dat in casu een oordeel zou zijn geveld over de “ernst van de ziekte”. Uit de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geen inhoudelijke beoordeling heeft gemaakt over de ernst van de ziekte, doch heeft gesteld dat er in het medisch getuigschrift “geen uitspraak werd gedaan omtrent de graad van de ernst”:

“Het standaard medisch getuigschrift dd 26.09.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Hoewel de op het standaard medisch getuigschrift vermelde pathologie als ernstig beschouwd zou kunnen worden, wordt in het standaard medisch getuigschrift niet verder verduidelijkt in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt en wordt aldus geen uitspraak gedaan omtrent de graad van ernst. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

Anders dan verzoeker voorhoudt, is er geen sprake van enige beoordeling van de inhoud van het medisch attest. Het komt de gemachtigde niet toe om uit de loutere vermelding van de aandoening van verzoeker de ernst af te leiden. Zulks maakt pas een inhoudelijke beoordeling uit, die de gemachtigde niet vermag te maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001). Gelet op de bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, blijkt dat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat het medisch getuigschrift niet de wettelijk vereiste vermeldingen bevat.

De verwijzing door verzoeker naar rechtspraak, kan geen afbreuk doen aan voorgaande, nu deze rechtspraak betrekking heeft op het oude artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat inmiddels werd gewijzigd.

In zoverre verzoeker de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten bekritiseert, stelt de Raad vast dat dit bevel, zoals hier ook duidelijk uit blijkt, werd genomen op grond van het illegale verblijf van verzoeker, met verwijzing naar artikel 7 van de vreemdelingenwet. Er valt niet in te zien om welke reden er in het bevel om het grondgebied te verlaten nog diende te worden verwezen naar de beslissing over verzoekers aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker licht dit ook niet nader toe.

Het bevel is afdoende gemotiveerd door te verwijzen naar de wettelijke, zijnde artikel 7 van de vreemdelingenwet, en de feitelijke, zijnde verblijft langer in het rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, overwegingen die eraan ten grondslag liggen.

Tot slot wordt verwezen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 3 0240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM. Grote Kamer. 27 mei 2008. N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit de supra geciteerde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, kan verder worden afgeleid dat verzoeker in iedere hypothese eventuele medische elementen kan doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten Het bevel om het grondgebied te verlaten maakt geen schending uit van artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC